

HET BRUSSEL-SYNDROOM

MARC
BUELENS & VERMEIREN
RAF

HET BRUSSEL SYNDROOM

Maakt de Brexit deel uit van een duivels plan?

THRILLER HOUTEKIET
Antwerpen/Amsterdam

Met dank aan Bieke Dewulf,
de derde speler van ons Zilveren Trio

Graag je reactie via

www.buelensvermeiren.com
www.facebook.com/BuelensVermeiren/
info@buelensvermeiren.com

© Marc Buelens, Raf Vermeiren / Uitgeverij Houtekiet 2017
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Sander Patelski
Foto omslag © MiroNovak & Event by Absolute Blue
for Electrolux. Photography: Andrea Martiradonna
Foto auteurs Filip Vaerewyck
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 8924 552 6
e-ISBN 978 90 8924 553 3
D 2017 4765 6
NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op
welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form, by print,
photoprint, microfilm or any other means, without written
permission of the publisher.

Proloog

De leden van het team dronken San Pellegrino uit petflesjes. De Leider wilde geen storende geluiden van glas tegen glas. Hij eiste de onverdeelde aandacht voor de presentatie door dr. Uma die hij af en toe onderbrak met vragen ‘ter verduidelijking’. De Leider luisterde uitsluitend tactisch, nooit met de intentie begrip te tonen voor de spreker. Alle details klopten.

Dr. Uma bevestigde twee uur lang haar reputatie.

De Leider had intens samengewerkt met deze briljante doctor in de toegepaste wetenschappen. Hij bewonderde haar analytische en synthetische vermogens. Hij vertrouwde haar echter niet blindelings. Als je kritische zin verzwakt, vergeet je dat niets is wat het lijkt. De dag dat je die waarheid over het hoofd ziet, is je lot aan de top bezegeld.

De Leider bestudeerde de negen teamleden. Hun focus was alleen gericht op dr. Uma. Zo hoorde het. Dit was een groep waar hij op kon rekenen.

Het team omvatte twee militairen, onder wie een vertrouweling van De Leider. Daarnaast telde de groep alleen topacademici: een gedragspsycholoog, een statisticus, een neurofysicus, een specialist communicatie- en informatietheorie, een simulatie-expert, en twee ex-diplomaten die als geen ander de zwaktes van de EU kenden.

Dr. Uma rondde haar presentatie af. Wat ooit begonnen was met 228 scenario's, was na een paar maanden herleid tot twaalf, vervolgens tot drie en ten slotte tot één. Dat scenario was nu tot in alle details uitgewerkt. Het was robuust. Werkloosheidspieken, wisselkoersschommelingen, veranderende kiesintenties, het maakte geen verschil. De startparameters veranderden, maar de uitkomst bleef dezelfde. Men zou altijd hetzelfde resultaat bereiken.

'België mag zelfs wereldkampioen voetbal worden', had de simulatie-expert geschertst. Iedereen had luidop gelachen. Dat mocht. De neurofysicus had de groep geleerd dat het brein bij een ontspannen sfeer, bij lichte *euphoria*, het beste functioneert. Je mag alleen je focus niet verliezen. Dat deden de leden van het team nooit.

Iedereen had de acht veranderingen tegenover de vorige versie opgemerkt. Er was geen plaats in het team voor wie één detail gemist zou hebben. Niemand stelde vragen of formuleerde een opmerking. In dit stadium zou dat vreemd zijn. Daar was iedereen zich scherp van bewust.

De Leider stond op en sprak de woorden waar het team vijf jaar naartoe had geleefd: 'Operatie Zeus kan beginnen.'

De Leider had zin voor ironie. Griekenland was al jaren de achilleshiel van Europa. Maar hij mikte op meer dan één zwak punt en die had de EU in overvloed.

Deel 1

ONDERHANDELINGS- FASE

Vier jaar later...

**1. Thomas Van den Broeck,
president van de Europese Unie**

William Hudson verspilt nooit veel woorden als hij mij brieft. Hij heeft drie van mijn voorgangers overleefd als hoofd van Intcen, de Europese Inlichtingendienst. In het geval van mijn voorganger, is ‘overleefd’ zelfs letterlijk te nemen. Als je met politici omgaat, moet je weten dat je het zelf beknopt moet houden. Je moet hen veel laten praten. Ik zat er nog ontspannen bij. Er zat immers geen journaliste notities te nemen. Er draaiden geen camera’s. Hoe zouden die mij in beeld nemen? Mijn dik grijs haar contrasterend met mijn zongebruinde huid? Vrij nonchalant zittend in een zwarte kuipzetel? Met een houding van: neem alsjeblief plaats naast mij? Donker blauw pak, lichtblauw hemd met haast onzichtbare ruitjes. Keurig geknoopte rode das met zwarte stipjes. Als je ziet hoe slordig mijn collega’s met hun stropdas omgaan. Veel strop, weinig das.

Maar nu ging mijn volle aandacht naar die ene mail die onderschept was door Hudsons diensten. Waarom vond het hoofd van onze inlichtingendienst die ronduit verontrustend? Eén mail tussen de duizenden. Ik vond het een non-event. Ik

heb andere dingen meegemaakt. Als je in de politiek wilt overleven, word je niet zenuwachtig van een mail. Als je de Belgische eerste minister Carl Maes als mentor hebt gehad, leer je het hoofd koel te houden, ook tijdens hittegolven zoals nu. Het is ironisch, Carl is nu premier van een klein land maar heeft wel een eigen minister van Landsverdediging, van Justitie en ook een soort minister van Binnenlandse Veiligheid. Sinds de aanslagen in Brussel heb je allerlei nieuwe bevoegdheden. Ik ben president van de Europese Unie en ik heb Intcen. Daarmee moet ik het stellen. Als het hoofd van die inlichtingendienst zenuwachtig wordt, moet ik dat ook worden. Ik weet het, veiligheid is zijn vak, niet het mijne. Emoties werken aanstekelijk en ik zou me best niet te veel laten besmetten. Het is niet omdat Britse ministers met de regelmaat van een klok betrappt worden in seksclubs, dat ook ik die oorden moet opzoeken.

‘William, vertel me nog eens heel helder: waarom is die mail verontrustend?’

We zaten niet in de kuipzeteltjes, maar schuin naast elkaar aan mijn melkglazen vergadertafel. Dit soort half transparantie staat symbool voor het EU-beleid. Hudson deed je vergeten dat je hem had gezien. Nu droeg hij een lichtblauwe blazer, een heel licht blauw hemd, niet al te donkere blauwe das. Iedereen moet van blauw houden bij de EU. Na een gesprek met Hudson wist je nauwelijks nog dat hij vijfenveertig was, geen bril droeg en dat zijn kortgeknipt zwart haar de eerste tekenen van uitdunning vertoonde. Hij gaf nooit een levendige reactie. Je moest door hem heen kijken en vergeten dat je hem ooit had gezien. Alles aan de man was gemiddeld, behalve zijn analytisch vermogen.

‘Mijnheer de president, de afzender van deze e-mail is bizar: B1049. Dat is een valse alias, de postcode van de Europese Commissie.’

‘De afzender heeft gevoel voor humor. Wijst dat niet op een grap?’

‘Deze mail is verstuurd naar uw privémailadres. Dat geheime adres wordt slechts gebruikt door de Europese leiders van uw politieke fractie.’

‘Misschien is er iemand slordig geweest.’

‘Nooit eerder is het mailadres misbruikt. Slordigheid is onwaarschijnlijk.’

‘Nog verontrustende elementen?’

‘De inhoud van de boodschap is een onverholen dreiging. De toon is ad rem, bijna zakelijk. De stijl is hoogstens bombastisch, maar de afzender lijkt me niet labiel.’

Ik geef toe, het was een vreemde mail. Echter niets om zich ongerust over te maken, geen boodschap aan kruisvaarders, heidense honden of andere ongelovigen.

De mail was tegelijk duidelijk en vaag:

‘Mijnheer de president, formuleer voor zaterdag op uw persoonlijke website een antwoord op de vraag: Hoe kan de EU het verloren vertrouwen van haar kiezers terugwinnen? Zo niet zal de EU in het hart getroffen worden en bent u rechtstreeks medeplichtig.’

Veel steun moest ik niet verwachten van Peter De Wael, mijn woordvoerder, die naast Hudson stond. Ik heb Peter leren kennen als iemand die perfect kan overleven in een wereld waar een dag een eeuwigheid kan duren. Hij is de enige die ik heb meegenomen uit de Belgische politiek. Woordvoerders hebben een vreemde psyche. Zodra ze een eigen mening voelen opborrelen, sluiten ze een deel van hun hersenen af. Vraag al wat je wilt over de vorm, de timing of de doelgroep. Je krijgt duidelijke antwoorden. Vraag hun echter geen inhoudelijk advies. Want ze weten dat ze een uur later toch met een brede glimlach net het omgekeerde zullen toelichten.

Peter was in de buurt, omdat ik die ochtend mijn allereerste

rentree-interview gaf. Hij had gekozen voor een das met kleurrijke bootjes. Gelukkig weer een felle das, want zijn blauwe pak contrasteerde nauwelijks met het blauwe tapijt op de grond. Ik ergerde me de eerste maanden van mijn aanstelling aan al dat blauw. Nog meer dan aan alle lappendekens in het Europegebouw. Wat zou een kleurenpsycholoog daarover zeggen? Iets in de zin van: ‘Mijnheer de president, blauw is de kleur van de rationaliteit.’ Zou zo’n psycholoog zijn lach kunnen bedwingen? Naar mijn ervaring wel. Hoe meer dergelijke adviseurs uit hun nek kletsen, hoe serieuzer ze zichzelf nemen.

Hudson ging verder met de briefing, beter gezegd, met mij schrik aan te jagen. Angst is een slechte raadgever behalve natuurlijk als je angst kan opwekken bij de kiezer. Zonder mij, de chaos, de angst, het einde van de beschaving. Politiek. Hoe zei Bismarck dat ook weer? ‘Wetten zijn als worsten, je weet beter niet hoe ze gemaakt worden.’

‘Mijnheer de president, het tweede gedeelte van de mail bevat een duidelijk ultimatum. De afzender heeft hem ook naar twee weinig bekende mensen gemaild. Niet de stijl van een grappenmaker, en zeker niet van ISIS; die houden van spektakel en beroemdheden.’

Ik herlas het tweede deel. De twee namen kwamen mij bekend voor.

‘Dit ultimatum werd ook aan Europees journaliste Marie Vaerewyck en aan onderhandelaar professor David Fox Cabane bezorgd. Ook van hen wordt concrete actie verwacht tegen zaterdag.’

‘Professor Fox Cabane uit Londen hoef ik u niet voor te stellen,’ zei Hudson.

‘Inderdaad, toen ik voorzitter was van de commissie Buitenlandse Zaken, was hij mijn contactpersoon bij Tony Blair. Een intelligent en professioneel man die de betere bars en restaurants in Londen kende. Zolang ik betaalde.’

In de politiek mag je twee dingen niet verwarren: wat je denkt en wat je zegt. Voor David Fox Cabane maak ik graag een uitzondering; je weet wat je aan die man hebt. Ach ja, hij houdt van geld, van maatpakken van de duurste kleermakers en hij woont in een kast van een villa, op zich is daar niets verkeerd aan. Hij is mijn mentor geweest, toen ik ‘stage’ liep in Londen. Een idee van Carl Maes. Zoals de meeste van zijn ideeën in die tijd, een goeie.

‘We nemen straks contact met de professor op.’

Ik zuchtte diep. ‘Dan is er nog Marie Vaerewyck. Ze ziet zichzelf als Europees topjournaliste. Te mijden.’

Peter hoorde dat niet graag. De bootjes op zijn das begonnen vervaarlijk heen en weer te schommelen. Zijn fijne bril wipte op en neer. Als hij zich opwindt, wordt hij snel rood in het gezicht.

‘Ze noemen haar niet toevallig Madame Europe. Dat klinkt mooi, in het Frans en het Engels. Je hebt om half elf met haar je allereerste rentree-interview,’ zei hij.

‘Alsof ik dat niet weet. Bovendien, hoe kan ik nu een rentree-interview hebben? Ik ben slechts enkele weken president. Ik heb er echt niet om gevraagd dat mijn voorganger plots dood zou vallen tijdens de Brexit-onderhandelingen en de rebellie in verschillende EU-lidstaten. Je zou voor minder de geest geven.’

Hudson noch Peter reageerde. Een reactie uitstellen tot de tijd er rijp voor is, is een van de zeldzame eigenschappen die ze delen.

‘Ik ben mij volop aan het inwerken en je zadelt me meteen op met een journaliste. Waarom moest dat nu al, eind augustus. Kon dat niet wachten tot Nieuwjaar? Die dame weet meer over Europa dan alle fracties van het Europees Parlement samen. Kennis is macht. In de handen van *La Vaerewyck* is dat gerichte macht. Niet alles van die dame is reclame voor ons!’

‘Ik zal uitgebreid noteren.’

‘Dat doe je altijd. Houden zo, dat is goed voor mijn arm geheugen. Toch zie ik haar liever gaan dan komen.’

Je hebt twee soorten journalisten. Diegenen die het spel meespelen, u bent belangrijk – ik ben belangrijk en samen belazeren we de boel. Dat zijn de beste. Ach, de tijden dat je ze moest volgen met champagne liggen ver achter ons. Alhoewel, ik moet de eerste nog ontmoeten die nee zegt tegen een diner in een toprestaurant, liefst in een zaaltje apart. De tweede soort zijn de vervelende. Die hebben een missie, ze hebben in de politieke verslaggeving postgevat om de wereld te verbeteren. Gewoonlijk gebruiken wij de journalisten. In hun wereld draaien die dames en heren de rollen om. Zij gebruiken ons. Vaerewyck is eentje van de tweede soort. Ze meent het goed met Europa. Ze toont op subtiële wijze aan dat de Verenigde Staten de grootste dreiging voor ons vormen. Omdat *La Vaerewyck* er regelmatig in slaagde haar pennenvruchten in *The New York Times International* te publiceren, was het zelfs tot Obama doorgedrongen dat we een Belgische adder aan onze borst koesteren. Ze zal vol minachting in mijn kantoor naar zijn foto kijken. De nieuwe Amerikaanse president heb ik nog niet ontmoet en de vraag is of ik met hem op de foto wil. Ik moet zelfs opletten dat ik niet toevallig met de man gefotografeerd word, want Vaerewyck heeft zo haar eigen aanpak.

Zoals die keer in een wijnbar, ik was minister van Buitenlandse Zaken, ze kwam op haar kousenvoeten. Letterlijk, ze had haar laarzen uitgedaan. Ik had het moeten weten. Zelfs zonder hoge hakken torent ze boven de meeste mannen uit. Ze gaat meestal snel zitten zodat je niet naar haar moet opkijken. Ze leek zo hulpeloos. Ik was afgeleid door haar nylon kousen. Ze liet doorschemeren dat haar huwelijk op de klippen liep. Ik vertelde over het typische huwelijk van een politicus.

Er is verder die avond niets fysieks gebeurd. Wel was het niet al te duidelijk wat tot de privésfeer behoorde en wat niet. Niet dat ze iets over mijn privéleven heeft gepubliceerd, maar mijn nogal ongezouten mening over enkele Afrikaanse staten, smeerde ze dat weekend breed uit in haar artikel. Haar recorder had ze na een tijdje al lachend opgezet. Vaerewyck en gevaarlijk, die twee woorden rijmen meer dan me lief is.

Ik keek naar Peter. Die reageerde niet. Dit was niet zijn gebied. Hudson dan maar. Aan hem moet je rechtstreekse vragen stellen om rechtstreekse antwoorden te krijgen.

‘William, jij bent de baas van de inlichtingendienst. Denk jij dat het toeval is dat net Vaerewyck in die dreigmail wordt vermeld?’

‘Mijnheer de president, we hebben deze mail pas een uur geleden ontvangen. Voorlopig zal ik het voorzichtig uitdrukken: het is onwaarschijnlijk dat ze die zelf verstuurd heeft.’

Als rechtstreeks antwoord kon dat tellen.

‘Je hoeft het niet voorzichtig uit te drukken, jij hebt ervaring. Je hebt jarenlang samengewerkt met mijn drie voorgangers. Wat raad je me aan?’

‘Ik zou dit ernstig nemen. Wat het interview betreft, de timing is alleszins merkwaardig. Ik laat dit verder onderzoeken voor u met haar spreekt.’

Zo gaat dat. Op papier ben je een van de machtigste mensen van Europa. In de praktijk bots je voortdurend op wetten en praktische bezwaren. En op je politieke vrienden. Hier botste ik voor de verandering op het paniekerige hoofd van mijn inlichtingendienst. Zo kwam het dat ik uitgerekend bij Marie Vaerewyck mijn eerste interview als voorzitter van de Europese Raad moest uitstellen.

2. Marie Vaerewyck, journaliste

Zoals gewoonlijk was ik veel te vroeg op mijn afspraak met president Thomas Van den Broeck. Dat gaf me veel tijd om rustig de omgeving te bestuderen. Glas, hout, zwarte lederen zetels. En het obligate blauw. Ik zorgde voor kleur in het geheel. Ik had gekozen voor een vrij los en lang Liberty-print kledingstuk van UNIQLO. Blauwe en groene bloemetjesstof. Mooi hoeft niet duur te zijn. Ik had gekozen voor platte sandalen, met mijn één meter tweeëntachtig was ik zo al groot genoeg. Okerbruine ECCO-sandalen, met een fijn bandje aan de hiel. Drie riempjes vooraan. De president zou snel opmerken dat het tweede riempje pistachekleurige was. Zowat iedereen wist dat pistache zijn lievelingsijs is.

Ik was ruim op tijd en de heren hadden bovendien drie kwartier vertraging. Dat was vreemd en helemaal niet stijl Van den Broeck. Hij kende de trucs en hij wist goed dat bij mij de beste truc is: open kaart. Antichambren, mij midden in een hittegolf laten bevriezen in een ijskoude wachtkamer, met zicht op Europese vlaggen, dat was echt niet zijn ding. Helemaal vreemd was dat woordvoerder Peter De Wael niet goeiemorgen was komen zeggen. Er mocht geen journalist aan de verre horizon gesignaleerd worden of Peter stond paraat met zijn veelkleurige dassen als niet te missen signaal.

De onthaaldame had mij bij het binnenkomen gevraagd of ik koffie wilde of iets fris. Graag natuurlijk, iedereen snakt bij zulke temperaturen naar drank. Ze kende echter de grillen van mijn blaas niet. Zoals die keer bij Barroso. Dat was pas een slecht getimedede sanitaire stop. Ik ging hem net aanpakken over de Griekse crisis. Hij was er zichzelf in aan het praten. Iemand

doen zeggen wat ze achteraf gezien liever niet hadden gezegd, dat is het ultieme. Net toen moest ik dringend... en dus vroeg ik: *kan ik even mijn handen gaan wassen?* Vrij vernederend en vooral onprofessioneel.

Van den Broeck verschijnt altijd stipt op zijn afspraken. Dat is minstens één zaak waarin hij verschilt van zijn grote leermeester en beschermheer, het politieke monument Carl Maes.

Natuurlijk is hij op zijn hoede. Dat interview toen hij minister van Buitenlandse Zaken was. Het was toch niet mijn fout dat hij toen zijn mond voorbijpraatte? Mannen zijn nu eenmaal zo. Geef ze aandacht, kijk lief en ze beginnen te babbelen, het liefst van al over zichzelf. Het is niet omdat we toen een vlot contact hadden dat mijn artikel niet vlijmscherp mocht zijn. Altijd belangen scheiden van relaties. Nooit informatie ruilen voor een glimlach. Dat een ervaren man daar nog in trapt. Hij is geen rancuneus type en leert snel. In de wijnbar was het 'Marie', nu zal het wel 'mevrouw Vaerewyck' zijn. Peter zal geen seconde van zijn zijde wijken. En meer noteren dan ik.

Zou die onnozele foto ook hier in zijn kantoor staan? Van den Broeck met zijn opvallend grijs haar, breed glimlachend de hand schuddend van Obama, die nog breder glimlacht. Obama, veel praatkracht en weinig daadkracht. Neem nu de vrije wapendracht, een onderwerp dat mij bijzonder nauw aan het hart ligt. Wat heeft hij als president echt tegen de wapenlobby gedaan? Niets. Met zo'n man loopt Thomas te pronken. De Amerikanen, is er nog iemand die hun verhalen gelooft? Ik heb ze van hun andere zijde leren kennen. Begrijpt Europa nu nog altijd niet dat Amerikanen slechts één belang dienen: de Verenigde Staten zelf. Een Kennedy of een Obama konden dat verbergen, dat maakte hen pas gevaarlijk. Reagan en Bush Jr. wonden daar minder doekjes om. Van Rusland weten we dat ze geen zier geven om Polen of Oekraïne. Waarom denken we

van de Verenigde Staten dat ze wel om hun satellietstaten geven? De nieuwe Amerikaanse president is in ieder geval duidelijk genoeg. Hij geeft helemaal niet om Europa, laat staan om *hellhole Brussels*.

Na drie kwartier wachten zag ik de kleurrijke bootjes op Peters das. Ik had erger gezien: tempelzuilen, zeesterren, klaprozen. Wat me verwonderde was de aanwezigheid van William Hudson. Wat kwam de baas van een onbeduidende Europese inlichtingendienst hier doen? Was het daarom dat ze zoveel verdraging hadden?

‘Dag Marie, sorry voor het wachten.’ Peter zag er opvallend nerveus uit.

‘Dag Peter, geen probleem, op een interview met een president wacht ik met veel plezier.’

‘Mag ik u voorstellen aan William Hudson, directeur van...’

‘Ik ken meneer Hudson.’

‘Dag mevrouw Vaerewyck,’ zei een bekende stem achter mij.

Ik draaide mij om en gaf Van den Broeck de hand. Zijn hand voelde klam aan. Als ik niet beter wist, zou ik gedacht hebben: angstzweet. Schrik van mij?

Hier was overduidelijk meer aan de hand. Het was niet alleen de hittegolf, want zoals ik in de wachtkamer tussen de blauwe vlaggen had mogen ervaren, de airco had het nog niet laten afweten.

‘Mijnheer de president, blij u te zien. Wat een ruim ontvangstcomité. Zijn jullie zo bang van mij?’

Niemand reageerde. Ik voelde mij als een actrice in een toneelstuk waarvan zij alleen het script niet kent.

‘Mevrouw Vaerewyck, hebt u de afgelopen periode ongewone berichten ontvangen?’

‘Nee mijnheer Hudson, zelfs niet van de belastingen.’

Niemand lachte. Er viel een vervelende stilte. Ik begon te vrezen dat ik net de verkeerde regels debiteerde, iets dat vijf pagina's later moest komen of zo.

'Ik weet niet wat u onder ongewone berichten verstaat, mijnheer Hudson.'

'Dreigmails? Een mail die sterk afwijkt van wat u gewoonlijk ontvangt?'

Hudson klonk bijzonder ernstig. Had ik een nieuwe terreurdreiging gemist?

'Ik vrees dat ik u niet goed begrijp. Kan u misschien iets concreter zijn? Ik dacht dat ik voor een interview kwam, niet voor een ondervraging.'

'U hebt geen dreigmails of een ultimatum ontvangen?'

'Het enige wat ik weet is dat het nu *twintig over elf* is, dat ik hier verwacht werd om *half elf* voor een interview met de voorzitter van de Europese Raad.'

Hudson bleef me aanstaren en maakte een gebaar naar de president. Die deed formeel. Dit was overduidelijk niet de 'zeg maar Thomas' uit de tijd toen hij nog partijvoorzitter was.

'Het spijt me. Onverwachte gebeurtenissen maken dit interview vandaag helaas onmogelijk. Ik verzeker u dat u uw primeur krijgt. Peter, maak jij meteen een nieuwe afspraak met mevrouw Vaerewyck?'

Van mijn moeder heb ik een eidetisch geheugen. Alles wat ik één keer heb gezien of gehoord, staat feilloos geregistreerd. Mijn moeder zou anders onmogelijk in staat zijn liters alcohol en een praktijk als diensthoofd gynaecologie te combineren. Ik kan de woorden van Van den Broeck letterlijk herhalen. Dat is handig in mijn job. Ik doe alsof ik notitie neem. In werkelijkheid bestudeer ik de lichaamstaal en luister ik vooral naar wat ze niet zeggen. Dat is vaak meer dan wat ze zeggen, vooral bij politici.

Na amper dertig seconden stond ik alleen met de woordvoerder van de president.

‘Peter, wat is er aan de hand?’ Op zijn hemd, vlak naast zijn das, zag ik verschillende plasjes zweet. Was er geen airco in het kantoor van de president? Peter had zijn bootjes op zijn stropdas niet langer op het droge.

Van Peter kreeg ik geen antwoord. Woordvoerders zijn de stem van hun meester, die hebben geen eigen stem. Ik kookte. Een president, niet eens een echte, had mij afgescheept. Samen met de directeur van een onbeduidende inlichtingendienst en een perswoordvoeder. Geen verklaringen, geen excuses. Had de voorzitter van de Europese Raad die zo graag met ‘president’ wordt aangesproken nog nooit gehoord van de vierde macht? De vrije pers is een hoeksteen van de moderne samenleving. Ik was vooral beledigd. Dachten ze nu echt dat ik mijn mond niet kon houden. Was er één politicus wiens vertrouwen ik ooit heb misbruikt? Off the record was off the record. Beledigd? Ik voelde me vooral vernederd.

Als je op topniveau wil presteren, moet je leren emoties te scheiden van je gedrag. Je mag niet focussen op het negatieve, want dat zuigt energie weg. Je mag echter ook het bestaan van je negatieve gevoelens niet ontkennen. Ik zei nogmaals tegen mezelf: weg voormiddag, weg interview, weg artikel. Ik moest zonder tijdverlies naar huis, naar Puurs en vlug een douche nemen. Dan naar Eva rijden, die in haar appartement aan zee met vakantie is. Ze zal schrikken en vooral blij zijn. Eva is een leuke meid, mijn beste vriendin en een goede huisarts. Goed dat ze niet beseft dat ik met haar broer... hoelang zullen Roland en ik dat nu nog geheim kunnen houden?